

תורת אביגדור

פילזים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: ארי בן-עמי
איורים: יוכבד גדל

פרשת ויקהל-פקודי

המקום החשוב ביותר

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת ויקהל-פקודי

המקום החשוב ביותר

ליל שבת בבית משפחת גרינבוים

כלם סיימו לאכול זה מכבר את ה'גפילטע פיש', ובני משפחת גרינברג החלו לדון בענייני הפרשה. אחרי שאסתי הקטנה גמרה לענות על השאלות מדף הקשר, אבא והרשי התחילו לדבר על הפרשה לפרטיה.

"יש לי שאלה, אבא," שאל הרשי כשברכי קמה ממקומה בכדי לעזור לאמא להוריד את הצלחות של מנת הדגים. "למה אנחנו עדיין מדברים על המשכן? העניין הזה כבר הופיע בכל כך הרבה פרשיות וזה נראה שעכשיו אנחנו בעצם סתם רק חוזרים על זה שוב! כמעט אין שום פירוש רש"י בפרשה מכיוון שהפסוקים הם כל כך דומים לאלו שבפרשת תרומה ותצווה.

"ולא רק זה, המשכן היה קיים רק למשך 40 שנה במדבר! אין לנו היום יותר את המשכן! אז מה העניין בכל הפרשות האלו שדנות רק בעניין המשכן?"

"זו שאלה מעולה," אמר אבא, מגיש לברכי את צלחתו. "אבל לפני שאני עונה לך - אני רוצה שתחשוב על זה. בא נראה אם תוכל להעלות בחכתך תשובה עד לצ'ונט של מחר בבוקר. אם אתה מצליח, אני נותן לך מנה אחרונה כפולה!"

שבת בבוקר, בדרך לבית הכנסת

אבא, הרשי ואסתי התקרבו לבניין היפה של קהילת בני אביגדור. שם, מחוץ לבניין עמד חמזה, שומר הדרוז'י של השכונה.

"בוקר טוב, חמזה," אבא והרשי אמרו בחיוך.

"שלום לכם," אמר חמזה. "אפשר לשאול אתכם שאלה?"

"בוודאי," אמר אבא. "במה העניין?"

"אני חייב לדעת," התחיל חמזה. "מה העניין שאתם תמיד באים לבית כנסת? אין לי בעיה שאתם מכבדים וזה. אבל זה נראה שאתם באים להתפלל איזה שש פעמים ביום. ואז לברית ואז בר מצוה. ולפעמים רק לשבת ולקרא את

הספרים הגדולים האלו... מה יש לכם לבא לכל הדברים האלו לבית כנסת?"
אבא חיך. "חמזה, דבר ראשון, אנחנו רק באים להתפלל שלוש פעמים ביום,
אך כיהודים, החלק החשוב לנו ביותר בחיינו הוא עבודת השם, יוצרינו. ובית
הכנסת הוא המקום בו אנו משרתים את השם, אז זה המקום החשוב ביותר
בשבילנו. ולכן אנו עושים כל דבר בעל חשיבות בבית הכנסת בכל זמן אפשרי."
"אהה, הבנתי," אמר חמזה, עם מבע פנים חלול, נדמה כי לא הבין מילה אחת
בכלל... "תודה שהסברתם לי."

לאחר התפילה

כשמשפחת גרינברג עזבה את בית הכנסת לכיוון הבית, הרשי פנה לאביו.
"אבא," הוא אמר. "אני חושב שאני יודע את התשובה לשאלה
של אתמול בלילה!"
"איזה יופי!" אמר אבא. "אנחנו אפילו עוד לא קרובים
לצ'ונט עדיין!"

"כן, טוב, למעשה אני חשבת על כך מיד בתחילת התפילה," אמר הרשי.
"אתה מבין אבא, מה שאמרת בחוץ לחמזה באמת גרם לי לחשוב. אנחנו
באמת מבלים הרבה זמן בבית הכנסת. וזה באמת המקום החשוב לנו ביותר
בחיים. התפילות שלנו, לימוד התורה ואפילו השמחות ברובן מתקיימות בבית
הכנסת. אפילו המקום הראשון בו ביקרתי לפני 11 שנה כשחזרתי הביתה
מבית החולים היה כאן, לברית של עצמי!"

"ואני חושב שאולי זו הסיבה שהתורה משתמשת בחלק כה גדול של הפרשיות
לדיון אודות בניית המשכן. התורה רוצה ללמד אותנו את החשיבות של המקום
בו אנו עושים את העבודה מכיון שלשרת ולעבוד את השם זה הדבר היחיד
והחשוב ביותר בחיינו. ולכן התורה מדברת על הנושא הזה בפרשיות על גבי
פרשיות בתורה הקדושה. על המשכן, הכלים, הבגדים והקרבנות."

אבא חיבק את הרשי. "הרשי!" הוא אמר. "אתה יודע וחושב מדהים. למעשה,
זה בדיוק מה שהרב אביגדור מילר אומר על פרשת השבוע! המשכן היה
העניין היחיד החשוב ביותר בחייהם של כלל ישראל, וכך גם בית המקדש
מאוחר יותר. בכל מקום בו היה המשכן, זה היה מרכז ארץ ישראל, בדיוק כפי
שירושלים היתה בזמן שבית המקדש היה קיים. ולעומת חמזה המסכן, שלא
ממש הבין את התשובה שלי, אתה ואני מבינים את זה מכיוון שעבודת השם
היא בעצם כל מהות חיינו! כמה מדהים זה שאנו זכינו להבין את הסוד החשוב
הזה של חיינו! כל הכבוד הרשי!"

הרשי קרן מאושר. וזה לא היה רק בגלל הסופלה השני אותו הוא עומד לקבל
לאחר הצ'ונט. הוא חש תחושה נעלית ומיוחדת באמת שהוא משתייך לבעלי
מטרה ברורה בחיים. לחייהם של יהודים בני תורה.

שבת שלום ומבורך!